

Пантелей. А не знаятъ тѣ, че който я срещне, щомъ тя го погледне — и се вкаменява. Ония дни нѣкой разправялъ, че предъ змеювитѣ порти само вкаменѣли хора имало!

Вела (сепната). Що думашъ бе, дѣдо Пантелее!... Че тогази — иди при тѣхъ; разправи имъ каквото си чулъ... Ахъ, Божичко, безъ време да остана вдовица съ невръстна рожба... Моля ти се, дѣдо Пантелее, ти баща, ти майка — влѣзъ при него.

Пантелей. Разбиратъ ли отъ дума човѣшка?... Вжтре е и моя сестреникъ. За него съмъ се подпжтилъ отъ оня край. Колко сме му приказвали, ала стената чува ли — и той сжщо!

Вела. За него както и да е: ергенъ е...

Пантелей. Нали е едничъкъ на майка!

(Еремия все гледа презъ прозореца и току маха съ ржка да дойде и Пантелей).

Вела. Дали ще е тѣй, както се чува, дѣдо Пантелее, че тя била като паунъ хубава?

Пантелей. Щомъ приказка е станало въ село — не ще е току-тѣй наслука.

(Чуватъ се отъ крѣчмата по-буйни смѣхове. Еремия се дрѣпва въ сѣнката на брѣста и вика Пантелея и Вела при себе).

На прага се показватъ: Ясенъ и Борко.

Ясенъ (като гледа небето). Е-хе-хе-е-е! Керванката изгрѣла, бе Борко. Да кажемъ на Дамяна.

Борко. Прехвърлилъ е — та кой знай! Пияна глава, кой знае до кжде ще ни заведе!... Каквито гори има да се пребродятъ!

Ясенъ. Дали не се на пиянъ преструва? Да видишъ, че пакъ ще ни излъже.

Борко. Азъ разбрахъ, че той ни подлъгва. Колко пжти става! Вкара ни въ усойното — и се изгубва. Ние цѣла нощъ се блѣскаме, а той, дяволътъ, отива самичъкъ. Ей и сега: три нощи ужъ пие съ насъ. И утре пакъ ще разправя какъ се е срещналъ съ нея!

Ясенъ. Кой знае дали не е само хвалба!

Борко. Кѣлна ми се, че я видѣлъ на чардака.

Ясенъ (вгледанъ въ звездитѣ). Излъгалъ съмъ се. Не е Керванката!

Борко (вгледалъ се). Тѣй зеръ: не е Керванката! Какъ щѣше да ни измами лукавиятъ!

Пантелей (приблизилъ се). Я се вразумете! Лукавиятъ само това възчаква.